

Măslina din măracini

Joi, 12 februarie 2009 - Gili Cârstea

Page | 1

Am auzit tot felul de acuzații aduse „ereziei” că Dumnezeu nu ucide, care mai de care mai fanteziste.

Știam că această „erezie” anulează Biblia și că rămânem doar cu copertile; știam că este teoria influenței morale a lui Abelard și că astfel anulează ispășirea; știam și că este ultima formă de spiritism adventist care duce la panteism.

Recent am aflat despre una care le întrece pe toate: Că ea duce la universalism, o doctrină a mântuirii care propune că, în final, toți vor fi mântuiți, demoni sau oameni, și că nimeni nu va muri de moartea a doua.

Nu, nu este o perlă culeasă la întâmplare de prin surprinzătoarea și ciudata noastră agoră adventistă. Este poziția unui pastor român, exprimată de la amvonul unei comunități renumite din diaspora și promovată pe internet, ca să știe întreaga lume că și biserica adventistă crede în iad, chiar dacă în variantă prescurtată. Nu doresc să-l acuz pe fratele respectiv; aceasta a învățat în seminar, și este deci convins că deține poziția corectă.

Ideea este următoarea: Dacă Dumnezeu nu omoară pe nimeni, concluzia firească este că toți vor trăi. Dacă El este atât de bun încât nu trebuie să curme viața cuiva, înseamnă că va primi în cer pe toți păcătoșii, cu Satana în frunte, deoarece păcatul nu ucide pe nimeni, nu?

Am urmărit cu atenție să văd dacă, în toată predica lui, face măcar o referire pasageră, accidentală, la păcat și efectele lui asupra individului. Absolut niciuna. Mi-am dat seama mai bine decât oricând ce bine ne-a mai îmbrobodit diavolul, și ce eficiente au fost eforturile lui la cele trei mari subiecte ale controversei, așa cum sunt descrise aici:

„Efortul permanent al lui Satana este de a reprezenta greșit *characterul* lui Dumnezeu, *natura păcatului* și *adevăratele puncte* în dispută din marea controversă” (GC 569).

Acest pasaj explică foarte bine situația actuală din biserică. Conducători ai turmei calcă pe urmele înaintașilor lor care au răstignit pe Hristos, aducând aceleași acuzații nebunești ca și ei, când transmiteau lumii, prin persoana procuratorului, că Hristos este „un făcător de rele.” Și fac acest lucru deoarece au adoptat poziția diavolului cu privire la păcat: Păcatul nu omoară pe nimeni.

Noi afirmăm cu toată forța de care suntem în stare că **păcatul ucide**, și că numărul victimelor lui nu poate fi redat în cifre: „Ca nisipul mării.” Respingem **categoric** orice versiune a universalismului, și susținem revelația lui Ioan că miliardele de nelegiuți vor împărtași soarta diavolului, adică moartea a doua (Apoc 20:7-9).

Diavolul a modificat adevărul despre păcat, și a alterat definiția lui simplă: „Păcatul este călcarea legii.” A obținut astfel concepția actuală despre păcat: O ofensă adusă autorității, dar lipsită de consecințe reale. Când calci legea, spune diavolul, superi guvernul, și te trezești cu poliția la ușă. Faptul în sine nu are efecte, nu este ceva rău; din contră, detașarea de restricțiile legii te eliberează din sclavie, și te propulsează evoluționist spre dumnezeire. „Hotărât că nu veți muri,” a declarat diavolul în Eden. Și ce vedem astăzi? Oameni ai lui Dumnezeu deveniți agenți ai acestei teologii scârboase.

Dacă păcatul este o ofensă adusă autorității, atunci autoritatea trebuie să ia măsuri, astfel ca ofensa să nu derapeze în revoluție contra guvernului. Și care

este măsura potrivită, așa cum o înțeleg acești activiști? Pedepsa cu moartea. Dacă autoritatea divină nu răspunde cu „dreptate,” acesta este semn de slăbiciune, iar rebeliunea nu va putea fi stopată, deoarece păcătoșii nu mor singuri.

Aberant, dar aceasta este poziția predicată astăzi în biserică, deși se află în conflict deschis cu declarația lui Dumnezeu: „Vei muri negreșit!”

Cum ne-a păcălit diavolul? Foarte simplu. A transformat avertizarea în amenințare. El ne-a făcut să credem că Dumnezeu a zis așa: „Dacă păcătuiești, legea Mea spune că trebuie să mori; așa că voi fi obligat să respect legea, să te condamn la moarte și să execut sentința. Dacă infrațiunea este mai gravă, va fi nevoie și de tortură.”

Cu o astfel de imagine despre dreptate în minte, este normal ca frații noștri să fie speriați când aud că Dumnezeu nu ucide. Dacă El nu aplică pedeapsa, și astfel păcătoșii scapă nepedepsiți, unde este dreptatea? Cum se va instaura pacea?

Da, suntem și noi de acord cu un lucru: Dacă păcatul nu ucide, atunci Dumnezeu trebuie să ucidă. Mă rog, vorbim nebunește, pe limba vremii noastre.

Așa cum spunea declarația fără ambiguități a Spiritului Profetiei, scopul permanent al lui Satana a fost să deformeze caracterul lui Dumnezeu și, în cazul nostru, natura păcatului. Dumnezeu spune că păcatul ucide, în sensul final, adică moartea a doua, iar Satana spune că păcatul nu ucide. Cu cine v-ați aliat?

Ca să nu existe suspiciuni că am eludat contextul, iată cum continuă citatul nostru, după ce spune că diavolul lucrează *permanent* la deformarea adevărului despre natura păcatului:

„Sofistăriile lui minimalizează obligațiile legii lui Dumnezeu și dau oamenilor licență pentru păcat. În același timp, el îi face să nutrească concepții false despre Dumnezeu, ca ei să privească la El cu teamă și ură, în loc de iubire. Cruzimea specifică propriului lui caracter este atribuită Creatorului; este întrupată în sistemele religioase și exprimată în modelele de închinare. Astfel mințile oamenilor sunt orbite, iar Satana îi atrage ca agenți ai lui în războiul contra lui Dumnezeu. Prin percepții pervertite asupra atributelor divine, popoarele păgâne au fost făcute să creadă că este nevoie de sacrificii umane spre a obține favoarea zeității; oribile cruzimi au fost făcute sub diferitele forme ale idolatriei” (GC 569).

Cum dă Satana oamenilor „licență pentru păcat?” Prin campania lui sprijinită pe declarația: „Hotărât că nu veți muri.” Dacă păcatul nu ucide, de ce să nu păcătuiești?

Au păcătuțit, au văzut că nu mor, și au tras concluzia că diavolul a avut dreptate. Dar păcatul produce anarhie și tot felul de vicii, iar biserica a considerat că ea este soluția la o astfel de problemă. Nu este ea brațul lui Dumnezeu pe pământ? Ce a urmat, a fost inevitabil, cu o așa concepție despre natura păcatului și caracterul lui Dumnezeu:

„Biserica Romano-Catolică, unind formele păgânismului cu cele ale creștinismului și, asemenea păgânismului, reprezentând greșit caracterul lui Dumnezeu, a recurs la practici nu mai puțin crude și revoltătoare. În zilele supremației Romei au existat instrumente de tortură pentru a impune primirea doctrinelor ei. Pentru aceia care nu recunoșteau pretențiile ei, era rezervat rugul. Au fost atâtea massacre, încât nu vor putea fi niciodată cunoscute decât atunci când vor fi descoperite la judecată. Demnitarii bisericii au studiat, sub călăuzirea lui Satana, domnul lor, ce mijloace să inventeze pentru a provoca cel mai mare chin posibil și, în același timp, să nu pună capăt vieții victimei. În multe cazuri, procedeele infernale erau repetate până la limita extremă a

rezistenței omenești, până când natura ceda în luptă, iar sufletul saluta moartea ca pe o scăpare plăcută” (GC 569).

Aici se ajunge când crezi că Dumnezeu trebuie să aplice dreptatea. Și nu vă faceți iluzii că ororile descrise mai sus sunt de domeniul trecutului. Veți vedea curând că aici avem descrierea perfectă a viitorului foarte apropiat. Fratele va da la moarte pe fratele său, convins că aplică dreptatea divină și fără absolut nicio bănuială că este părtaș în conspirația demonică a ultimelor zile.

Păcatul nu este doar călcarea uneia dintre cele zece porunci. Păcatul este decizia de a te deconecta de la izvorul vieții, dorința liber exprimată de a alunga legea, natura divină, din templul inimii. Așa au păcătuit îngerii, și așa au păcătuit Adam și Eva. Ei au contestat scopul etern al lui Dumnezeu, legământul cel veșnic, iar consecința firească a acestui gest este moartea veșnică. Acest mecanism este poarta de ieșire din împărăția lui Dumnezeu, pentru cei care pur și simplu nu vor să trăiască în ea. O împărăție a păcii este clădită pe dragostea liber consimțită. Aceasta înseamnă că nimeni nu este condamnat să trăiască în ea, dacă nu dorește. Dumnezeu nu ne forțează nici să trăim în împărăția Lui, nici să ne întoarcem acolo, după ce am plecat. Prin urmare, este absurd să spunem că El ne pedepsește cu moartea dacă nu suntem de acord cu planul Lui.

Domnul are pentru slujitorii săi de astăzi o muștrare destul de incomodă:

„Satana lucrează astăzi asupra minților omenești prin metodele lui stricate. Acestea vor fi adoptate și aplicate *de unii care afirmă că sunt loiali și devotați guvernării lui Dumnezeu*. Cum putem descoperi că ei sunt necredincioși și falși? După roadele lor îi veți cunoaște. *Dumnezeu nu forțează pe nimeni*. El lasă pe toți să aleagă liber. Domnul nu poate socoti înțelepți pe cei care nu pot deosebi un măracine de un măslin” (RH 9 iul 1897).

Măslinul este adevărul că Dumnezeu nu forțează și nu amenință pe nimeni. Dacă dragostea nu constrânge, nimic nu poate constrânge.

Măracinele este minciuna că păcatul nu ucide pe nimeni, dar Dumnezeu ne omoară deoarece Îi călcăm legile bune și frumoase.

De ce se luptă oare acest popor să culeagă măslin din măracini?